

Апел групе београдских интелектуалаца српској заједници на Косову није само позив на прве локалне изборе које организује нелегална влада Републике Косова, већ је он пре свега залагање за одређену политичку концепцију у решавању косовског проблема. Јасно је да би изласком на овако организоване локалне изборе Срби де факто признали постојање независне државе Косово. У Апелу се наводи да би учешћем на изборима Срби на Косову показали одговорност за сопствену будућност и једино активним учествовањем у политичком животу Косова српска заједница може ефикасно да решава најзначајније свакодневне проблеме – статусне, имовинске, безбедносне, економске и социјалне (образовање и здравство).

Срби су учествовали у политичком животу Косова и пре усвајања Ахтисаријевог плана и то као посланици у Скупштини Косова или као министри у косовској влади, и да ли су успели да побољшају свој егзистенцијални положај. Нису, напротив, положај се погоршао новим исељавањима и насиљем над припадницима српске заједнице. Треба рећи да су Срби на Косову значајан политички фактор и неће зато излазак на локалне изборе у организацији тзв. владе Косова учинити од њих одговорне политичке субјекте, будући да они то већ јесу.

У Апелу се српска заједница подсећа на својевремени бојкот локалних избора у Хрватској од стране хрватских Срба. Угрожавајући сопствене интересе у локалним заједницама, они су довели у питање свој опстанак у Хрватској. То је стара теза о самопрогону Срба из Хрватске, јер да они нису бојкотовали изборе, Туђманова Хрватска би их признала као самосталне политичке субјекте и не би их прогањала као експоненте великосрбијанске политике. Ово је бесмислено поређење и не верујем да би излазак Срба на локалне изборе одложио акције као што су „Бљесак“ и „Олуја“.

Сада би на Косову требало да косоварски или албански Срби изађу на локалне изборе, без обзира на то што их је брутално протерано више од сто хиљада након успостављања међународне управе. Тако би Срби на Косову постали коначно разумни и политички реални Косовари. Јер, како се каже у овом Апелу, својеврсној политичкој платформи – само економски стабилна и политички конструктивна заједница може да обезбеди свој трајни опстанак на Косову и тиме постане самостални политички актер. Једино изласком на ове локалне изборе албанско-косоварски Срби могу функционисати као конструктивна српска заједница, одричући се погубног утицаја Београда који, по речима Соње Бисерко, и даље омета стабилизацију Босне као државе јер жели да задржи свој ратни трофеј звани Република Српска и евентуално узме део северног Косова.

Само одвајање српске заједнице од актуелне политике државе Србије може, по овом апелу, омогућити косоварским Србима да постану самостални политички фактор. Колико су потписници овог апела далеко од реалног живота на Косову, сведоче речи једног од потписника Драгољуба Тодоровића, који наглашава да су косовски Срби пред изборе заплашени негативним сигналама из Београда. „Импесиониран сам чињеницом да се на Косову питање безбедности не поставља, а у разговорима са косовским Србима чули смо да би радо изашли на изборе. Рекли су нам да из Београда стижу претње да ће, уколико гласају за локалне институције, њима бити укинуте све дотације, укључујући и социјалну помоћ.“

Не знам да ли је пригодни политички сафари активиста Хелсиншког одбора стигао до села Бањске из кога деца у великом страху путују сваки дан у школу у Косовску Митровицу аутобусима на чијим су прозорима постављене заштитне жице. Очигледно је да становници не само овог села не деле одушевљење чињеницом да се на Косову питање безбедности више не поставља. Чиста идила, слобода кретања обезбеђена је вероватно за активисте „Хелсиншког сафарија“ који нам ситуацију на Косову представљају као велико Потемкиново село. Зашто се на тако импресивно сигурно Косово није вратио већи број прогнаних Срба, а и они који су се вратили изложени су непрестаним притисцима и насиљу. Овај апел осликава до које мере се настоји да одржи лажна и искривљена слика о стању на Косову и још једном покаже да је политика Београда и државе Србије била и остала главни реметилачки фактор на иначе безбедном и слободном Косову.

Врхунац лицемерства у Апелу је позивање на вековни суживот Срба и Албанаца. То је још једна од излизаних флоскула којима се непрестано служе наши нормализатори стања на Косову, гурајући при томе Србе да се осамостале као политички фактор, и то без подршке државе Србије. То „осамостаљивање“ учиниће српску заједницу још рањивијом пред сталним политичким и егзистенцијалним изазовима.